

Verslag van de reis naar Karlsruhe.

20 t/m 23 oktober 2009.

**Nederlandse Politiebond (NPB)
Marechaussee Vereniging (MarVer)**

De jaarlijkse reis werd voor de 5^e keer georganiseerd door de onovertroffen organisatoren Izak Mauritz en Henk Slots. Er was zoals we dit zo langzamerhand van hen gewend zijn, weer heel veel werk van gemaakt. De deelnemerslijst telde 49 personen waarvan er 13 alle reizen hadden meegemaakt.

Dag 1. De reis naar het hotel in Karlsruhe.

Dinsdagmorgen. De wekker gaf 5 uur aan. Uit de veren want we gingen op reis. De koffers stonden al klaar voor de komende 4 dagen in Duitsland. Om op tijd vanuit Den Haag in Utrecht aan te komen (Utrecht is één van de opstapplaatsen) planden we om de trein van 06.52 te nemen. Dit betrof de Intercity naar Utrecht. We zouden volgens de dienstregeling om 07.30 uur aankomen. Dus ruim op tijd omdat de bus van de Betuwe-expres om 07.45 uur van het Jaarbeursplein zou vertrekken.

Een tram van Randstadrail bracht ons, mijn vrouw en mij, vanuit Kijkduin naar Den Haag Centraal waar we op tijd arriveerden. Geen vuiltje aan de lucht zou je zeggen, maar er stond geen trein naar Utrecht. Oorzaak? Draadbreek ter hoogte van Oudewater.

Omdat we via Schiphol werden omgeleid, kwamen we 3 kwartier na het geplande tijdstip van vertrek op het Jaarbeursplein aan.

Wat is het toch leuk om elkaar na een jaar terug te zien. Geen enkel onvertogen woord over het wachten, wel een blijde lach en een vriendelijke groet. Nu op weg naar de 2^e opstapplaats, Enschede. Daar stonden meer bekenden te wachten en ... Rinus onze chauffeur. Voordat we uit Enschede wegreden hebben we koffie gedronken in een gelegenheid aan het Stationsplein. Daar hoorden wij van Wilma en Joan dat zij beiden met Joan's broer, Nico, afgelopen zondag op Schiphol waren geland na een verblijf van 3 weken in Australië. Tijd om te acclimatiseren was er voor hen dus niet bij.

Tijdens de heenreis kregen de mensen die vorig jaar mee waren geweest naar Dinant, een Cd met alle foto's van die reis daarop. En onderweg, natuurlijk de Bingo.

Gekomen in de beurt van Medenbach zagen enkelen van ons dat langs de autobahn een groen busje van de 'Zoll' stond. Rinus kreeg een teken dat hij moest volgen. Op de parkeerplaats vroeg een vrouwelijke collega aan Rinus om zijn 'Ausweis' te tonen. Na enige tijd kwam zij bij Rinus terug en wenste ons een fijn verblijf in Duitsland. Zij verontschuldigde zich dat zij niet direct had gezien dat we 'collega's' uit Nederland waren. Overigens heeft zij alle gegevens gecontroleerd en kon geen onvolkomenheden in de papieren ontdekken. Natuurlijk niet. Nu het laatste deel van de heenreis. Op naar Hotel Radisson Blu in Ettlingen.

Tijdens het diner schoven 3 mensen aan. Eén van hen, Rudolf Steinmann, een collega van de IPA in Duitsland zou ons de komende dagen in de stad en omgeving rondleiden.

Dag 2. Een rondrit, stadswandeling en bezoek brouwerij.

Rinus was afgelopen nacht voor de vierde keer opa geworden. Hij zou bij thuiskomst direct kennis gaan maken met Macey. Toen hij ons dit in de bus mededeelde klonk het als uit één mond "Rinus, van harte gefeliciteerd."

Daarna volgde een rondrit door het centrum van Karlsruhe. Collega Steinmann gaf ons veel informatie over ondermeer de integratie van het tramnet met het spoorwegnet in Karlsruhe en over de bouw van het voetbalstadion waarvoor puin, overgebleven van de bombardementen in 1944 van het stadscentrum, werd gebruikt. Om het Slot in het park te kunnen bekijken stapten we uit de bus en dirigeerde dhr. Steinmann ons het park in. Een collega van de Polizei Karlsruhe reed op zijn dienstmotor Rinus vooruit om hem met de bus naar een parkeerplaats te brengen.

In het park vertelde Steinmann ons wetenswaardigheden over de geschiedenis van de stad. Zo hoorden we dat Markgraaf Karel III Willem van Baden-Durlach de stad heeft opgericht in 1715 en dat het slot inmiddels na vernietigingen drie keer is opgebouwd.

Na deze informatieve wandeling bracht Rinus ons met de bus naar het hoogste punt in Karlsruhe. We zagen vanaf de Turmberg die 256 meter hoog is, de stad aan de rand van het Zwarte Woud liggen. Inmiddels was het 12.30 uur toen we aankwamen bij de huisbrouwerij Kühler Krug waar we een middaglunch/warm buffet kregen aangeboden.

Wij zijn reden naar Bellheim waar we een rondleiding kregen in de Bellheimer Brauerei. Alwin en Karl, beiden werknemers van de brouwerij, verwelkomden ons en we kregen ieder een groen lint met daaraan een sleutelhanger met 3 'Gutscheine' uitgereikt. Ook kregen we daar informatie over de geschiedenis van de brouwerij. In het topjaar 1970 was het jaarvolume 350.000 hectoliter. In 1980 was dit nog maar 100.000 hectoliter.

In de kantine wisselden we de Gutscheine in voor bier en warme worst. Dit bier dronken we uit een stenen kruik die we even te voren gebruikten voor een tap uit de muur. Enkelen kochten flesjes bier die naar huis werden meegenomen.

Met een volle maag reden we naar het hotel waar we om 19.00 uur zouden dineren. Maar dit werd gelukkig op verzoek van Izak een uur opgeschoven.

Vermoeid van de belevenissen en vol van alles wat we verorberd hadden, zochten we de hotelkamers op.

Dag 3. Bezoek Unimog Museum in Gaggenau en Onderzoekcentrum KIT in Eggenstein.

Je zou na het ontbijt bij de bus komen en er een 'Verwarnungsbescheid' achter de ruitenwisser vinden omdat het 'Fahrzeug verkehrswidrig' was geparkeerd. Iedereen had met Rinus te doen en wilden al een inzameling houden toen Rinus na ons enkele uren in de waan te hebben gelaten vertelde dat dit een grap was van onze gids Steinmann.

Bij het Unimog Museum aangekomen, werd de groep verdeeld in 2 groepjes. Na de koffie en het ronddwalen in de Museumwinkel, werden deze groepjes rondgeleid. Hier kort iets over de geschiedenis van de Unimog. Albert FRIEDRICH was na de 2^e wereldoorlog de grondlegger van deze fabriek. Tijdens de oorlog had hij motoren gebouwd voor het jachtvliegtuig de Messerschmitt. Omdat men (de geallieerden met de naoorlogse regering) had besloten de grond van Duitsland voornamelijk te gebruiken als agrarisch gebied, besloot FRIEDRICH vanaf 1946 in Gaggenau Unimog tractoren te bouwen. Zijn opzet was paarden en ossen te laten vervangen door machines die het werk van deze dieren konden overnemen. Buiten op een landelijk en ruig ontworpen circuit kon je meerijden met een voertuig dat een helling van 45 graden kon nemen. Een hele belevenis.

De jongste van de groep, Lennard kreeg de mogelijkheid om mee te rijden. In het restaurant van het Unimog Museum werden we getrakteerd op goed belegde broodjes met koffie en thee.

Om 12.45 uur reden we naar het onderzoekcentrum in Eggenstein. Daar is gevestigd het 'KIT'. (Karlsruher Institut für Technologie)

De heren Witmeijer en Höhn gaven ons enig inzicht in de werkzaamheden van het 'KIT'. Daarbij probeerden zij ons duidelijk te maken welke doelen zij in het Instituut trachten te halen. Het was over het algemeen een technische verhaal.

Aan het eind van deze leerzame middag zijn 2 groepen rondgeleid in een ontmantelde kerncentrale. Dit was de eerste in Duitsland ontwikkelde Kernreactor. De bouw van deze reactor begon in 1957 en is in stappen tussen 1982 en 1996 stilgelegd. De reactor was al met al 100.000 uren in bedrijf. Via de controlekamer naar het binnenste van de Centrale. Een leuke ervaring. Een andere ervaring had een achttal deelnemers. Omdat de grote lift te vol was gingen zij in een kleine lift. De liftdeuren van deze kleine lift gingen zonder hulp van derden niet meer open. Sommigen kregen het wat benauwd. Na ongeveer 10 minuten wachten, werden zij door de bedrijfsbrandweer uit hun benarde positie bevrijd.

Teruggekomen in het stadscentrum van Karlsruhe, kregen we enkele uren de tijd om te shoppen waarna we in het hotel weer een smakelijk diner kregen aangeboden. Daarna werd de dag voor enkelen aan de bar afgesloten. Weer een prima dag gehad.

Dag 4. Terugreis met afscheidsdiner in Denekamp.

De terugreis begon om 08.30 uur, dus een half uur eerder uit de veren dan de voorgaande dagen. Voor het zover was werd eerst ontbeten. Daarna uitchecken en het betalen van de kamerrekening.

Denk je een bij de brouwerij gekocht bierglas mee te kunnen nemen naar huis, dit in de koffer te kunnen stoppen en dan tot de ontdekking komen dat het glas is verdwenen, dan kijk je raar op je neus. Je had dit glas toch gisteren in de kamer achtergelaten? Dit bleek zo te zijn, maar het kamermeisje dacht het glas op te ruimen en naar de afwasruimte te brengen. Gelukkig heeft men via de receptie enig recherchewerk verricht waardoor het glas weer boven (het afwas) water kwam en werd teruggegeven.

Vandaag was het weer prachtig weer. Om 12.00 uur hebben we een lunchstop gemaakt bij Siegburg Ost. Wijs geworden door de ervaring niet te veel te eten wanneer korte tijd later zal worden gedineerd, heb ik een eenvoudige lunch genomen. Omstreeks 16.00 uur zouden we in Denekamp in restaurant Concordia het afscheidsdiner gebruiken.

En zoals gepland, om 16.00 uur arriveerden we bij het restaurant. Voordat Izak aan zijn rede toekwam bedankte Adri 'onze' Rinus voor zijn vakmanschap als chauffeur. Met recht 'onze' omdat de groep zich door de jaren heen als één grote familie is gaan voelen. Daarna blikte zij in vogelvlucht terug op de afgelopen dagen. Adri, namens ons allen bedankt.

Izak keek op zijn manier terug op de reis. Ik denk dat hij na deze speech wel zal erkennen dat de intelligentie van de vrouw minimaal gelijk is aan die van de man. Overigens haalde hij dit onderwerp onder grote hilariteit van de groep aan. Verder deelde hij ons mee dat volgend jaar de reis naar Berlijn, na iedereen te hebben gepolst, geen 4 maar 5 dagen zal duren. Dat is voor ons geen straf.

Rinus nam het woord en bedankte ons. Toen hij over zijn kleindochter sprak meende ik te horen dat hij een klein brokje in zijn keel had. Begrijpelijk, want ook al is het je vierde kleinkind, wat verlang je er naar om als opa je kleindochtertje te mogen begroeten.

Oh ja, Rinus beloofde plechtig dat hij volgend jaar ons weer naar Berlijn wil rijden als hij hiervoor van zijn vrouw Margriet toestemming krijgt. Toen zagen we een grote glimlach om zijn mond. Deze mededeling werd met luid applaus ontvangen.

Van Denekamp naar Enschede, waar enkelen uitstapten.

Rinus stond in Enschede zijn bestuurdersstoel af aan een chauffeur van de TAD, een busmaatschappij die deel uitmaakt van het touringcarbedrijf van de Betuwe Express. Oorzaak, de Rijttijdenwet.

Deze TAD-man bracht de overige reizigers en ons naar Utrecht. De laatste mensen werden afgezet in Herveld, de plaats waar Betuwe Express is gevestigd.

Het waren vier heerlijke dagen. Iedereen heeft genoten of het nu de organisatoren waren of de medereizigers, het was weer als vanouds.

Allemaal, hopelijk tot volgend jaar.

Den Haag, november 2009

Maria en Fred Hoefsmit.

Mocht jij, die dit leest en nog niet eerder is meegegaan, volgend jaar mee willen, laat dit dan weten aan Izak Mauritz.

tel. 06-51575713

E-mail: izak.mauritz@upcmail.nl